

baix hi ha el mànec, però la tija, el bastó, el poble, ha quedat com abans».

Són paraules, d'un que ho ha viscut. La seva confessió, fou pagada amb la mort. Aquest es el premi que el soviets reserva al qui parla massa clar. Les notícies veritables que ens arriben de Rússia, amb llibres, revistes i demés, no són pas per alegrar a ningú. Homes que no són del nostre camp ni de la nostra ideologia, i que per algú temps han estat hostes dels soviets—cas concret de dos catedràtics de l'Universitat de Barcelona—al tornar, han tingut de confessar que no es veu el progrés armònic que deu regnar en el mecanisme de tota societat, sinó una decadència, que amenaça arrosegar-ho tot, fins la mateixa dictadura roja, de la qual n'ha sigut fruit. Recentment, també el nostre líric, en Garcia Sanchiz, en les seves «Charlas» ha abundat en idèntics conceptes.

I contra aquests emmetzinadors de l'ànima del poble—perquè el poble humil és qui més en patiria,

puix no té tants medis de defensa—, nosaltres hi tenim de plantar cara.

Aquests mitings, donats sense descans, infiltrant doctrines errònies, fent germinar l'odi contra tots els que no pensen com ells, aquesta ira concentrada, és la matèria prima d'aquestes bombes que no exploten, que no són fetes de dinamita i metrella, però que fan més mal al individu que les professa i a la societat sana que en pateix, que si ho fossin. Contra aquets gassos pestífers, lluitem amb l'oxigen de la veritat. Treballem per ensenyar-los-hi les normes que tenim sobre sociologia cristiana i pensem que si no són dels nostres, és perquè no coneixen la nostra doctrina; que si la sapiguessin, per la seva mateixa força s'imposaria.

E. AYMERICH.

Barcelona, abril de 1932.

L I T E R À R I E S

La Fira de Sant Isidre a Solsona.

Fira de color de rosa i perfumada. Diuen si es nascuda de l'antic aplec de Sant Isidre al Castellvell. Es la més plena i la més forta de l'any. Es una fira de festeigs que posa paraules amoroses als llavis del jovent enamorat. Fadrins i donzelles l'esperen delitosos. Es tracten alguns casoris d'aquesta noble fadrinalla de pagès que volen continuar la vida de llurs masies. Per això veureu la flor de la muntanya amunt i avall dels carrers de la ciutat: uns estols de minyones rialleres i de faç amorosida que us roben el cor.

L'estiu s'apropa, i cal menar bons remats de bens a pasturar l'herbei fresca! de muntanya perquè s'engrexi i faci la carn tendra i saborosa,

No veus també al Firal aquelles rengleres de mules frisosas? Són totes d'aquesta comarca de raça francesa «Paitó» i «Piemont»; poques se'n troben de més bones. Les tan anomenades mules solsonines, les menen aquí novelletes i joganeres—sols tenen un any—. I posades al costat de la mula bregada, fan gimnàstica i s'adestren fins que són «ajovades» pel bast, per l'albarda i pel carro; amb tres anys ja reuneixen les aptituds per al treball de tota mena. En aquesta comarca es recrien en mig d'un ambient sanítos incomparable: bon sol,

aire ben oxigenat i purificat per les pinedes. No és estrany que siguin tan robustes, vigoroses i brillants. Mira-te-les com presumeixen amb tants de miradors com tenen!...

S.

SANT FRANCESC I ELS CREPÚSCLES

Al cap tard Sant Francesc passava pels camins satisfet de la tasca que s'emportava el dia; s'apagava el crepúscle amb lluissors de vidre i Sant Francesc semblava la silueta d'un àngel.

Per les carenes passaven el bous ajupits escoltant un dringueig llunyà de campanes; Sant Francesc enyorava el cel i ses llàgrimes es tornaven gotes de plata sobre l'aigua dels ulls.

I els grills cantaven una fina melodia d'estrelles per a consolar Sant Francesc; el crepúscle argentat [s'esblaimava] sota el mirar d'una mica de lluna. Plovien somriures [de llum,] (els estels s'emparaven del cel en silenci)

Tot d'una Sant Francesc somreia: les galtes de neu i de febra es tornaven rosades